

РЕШЕНИЕ

№ 276

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9910** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. А. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. П. К. от САК, срещу Решение № 20159215 от 19.07.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 100 състав по нахд № 13146/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-015452 от 28.08.2020 г., издадено от началник група към Отдел "Пътна полиция" на СДВР относно наложени на касатора на основание чл.175, ал.3, предл.1 от ЗДвП две административни наказания „глоба“ в размер на 300 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и непълнота на доказателствата. Визира се допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като съдът е коментирал доказателства, събрани по досъдебно производство, както и нарушение на 57 ЗАНН. Касаторът счита установената в НП фактическа обстановка за неправилна и несъответстваща на действителното фактическо положение. Претендира за приложение на чл.28 ЗАНН.

Сочи, че работи като таксиметров шофьор и лишаването от право да управлява МПС за срок от 6 месеца би лишило семейството му от прехрана. Визира нищожност на НП и АУАН като съставени от лица без правомощия, нарушение на сроковете по чл.34 ЗАНН и на процедурата по чл.43, ал.5 ЗАНН, тъй като връченият му препис от АУАН бил напълно нечетлив. Счита наложените наказания за прекалено тежки в нарушение на изискванията на съразмерност и справедливост. Претендира за отмяна на обжалваното решение на СРС и за отмяна на НП.

Ответникът по касационната жалба Отдел “Пътна полиция” (ОПП) при СДВР не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 20159215 от 19.07.2021 г. по нахд № 13146/2020 г. СРС, НО, 100 състав, е потвърдил НП № 20-4332-015452 от 28.08.2020 г., издадено от началник група към Отдел “Пътна полиция” на СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, предл.1 от ЗДвП на касатора са наложени две административни наказания „глоба“ в размер на 300 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетел на наказаното лице И. С. С., на служител в 04 сектор на Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при СДВР Л. В. Н., както и писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че НП е издадено въз основа на постановление за прекратяване на досъдебно наказателно производство, а не въз основа на съставен АУАН, поради което е счел доводите на наказаното лице за нарушения при съставяне на АУАН са ирелевантни. Приел е, че НП е издадено от компетентно длъжностно лице, в сроковете по чл.34 ЗАНН и съдържа всички необходими реквизити по чл.57 ЗАНН. Като е кредитирал материалите по досъдебно производство № 230МК-521/2020 г. по описа на 06 РУ – СДВР и пр.пр.№ 11534/2020 г. по описа на СРП е приел за доказано от обективна и субективна страна извършеното нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП. Относно показанията на св. И. С. С. е приел, че се различават от дадените в досъдебното производство, поради което потвърждават изградена от наказаното лице защитна версия. Наложените наказания намерил за съответни на законоустановените размери по чл.175, ал.3 от ЗДвП при липса на основания за приложение на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК правилно установените от първостепенния съд факти: На 11.03.2020 г., за времето от 06:00 часа до 18:00 часа, св. Л. Н. и негов колега В. Д. – полицейски служители в 04 Сектор ОПП – СДВР, били назначени като автопатрул 536.

На същата дата, около 14:10 часа, полицейските служители се движели със служебния си автомобил „Ш. Р.“ по [улица]в посока [улица]. На кръстовището на [улица]и [улица]забелязали, че по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]се движел лек автомобил (л.а.) марка „Ф. Г.“, който нямал поставени предна и задна регистрационни табели. Автомобилът спрял на знак „Стоп“ на кръстовището на [улица]и [улица]и като видял полицейската кола се върнал на заден ход и отбил встрани на уличното платно. Полицейските служители спрели до автомобила и извършили проверка на водача, когото установили като М. А. М. с ЕГН [ЕГН].

Служителите се обадили на ОДЧ в 06 РУ-СДВР и по тяхно разпореждане изчакали на място идването на дежурна огледна група. М. М. бил задържан със заповед по ЗМВР, дежурната огледна група извършила оглед на автомобила, за което бил съставен протокол за оглед на местопроизшествие. В протокола за оглед бил вписан номера на рамата на лекия автомобил – WWZZZ1KZ4B048930.

Лекият автомобил бил предаден на органите на 06 РУ-СДВР с протокол за доброволно предаване от М. М., с който М. предал на полицията и 1 бр.талон на италиански език за автомобила, 1 брой договор за покупко-продажба от 29.02.2020 г., фактура и касов бон.

Същият ден бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), приложен към жалбата до СРС.

По данни на М., след като закупил автомобила, той го закарал в двора на св.И. С. и го взел на следващия ден.

Във връзка със случая било образувано ДП № 230МК-521/2020 г. по описа на 06 РУ – СДВР и пр.пр.№ 11534/2020 г.

В хода на досъдебното производство били разпитани като свидетели полицейските служители Л. Н. и В. Д.. Била изискана справка от ОПП-СДВР относно регистрацията на л.а., от която се установило, че същият към процесната дата 11.03.2020 г. не е регистриран по надлежния ред.

Била изготвена Експертна справка № 31 от Х. Ж. – специалист в областта на криминалистиката, в която е дадено заключение, че предоставения от М. л.а. няма заличавания и преправяне в областта на идентификационния номер на рамата и същият е без следи от интервенция.

Разпитан като свидетел по ДП, М. заявил, че на 11.03.2020 г. решил да закара автомобила с репатрак до автомивка в[жк], поради което трябвало да го изкара на [улица]. До там бутал колата и останал до нея да чака, когато дошла полиция. Споделил също, че преди това колата била оставена в двор на негов приятел с прякор „Амето“.

В хода на разследването било установено, че лицето в прякор „Амето“ е св. И. С., който при разпита в ДП заявил, че в края на м.февруари 2020 г. съседът му М. М. му оставил в двора кола „Ф. Г.“ без регистрационни номера, тъй като при него имало място. На следващия ден М. си взел автомобила, след което св. С. не го е виждал.

При така установеното, с постановление от 03.08.2020 г. прокурор при СРП прекратил наказателното производство на основание чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 НПК, като приел, че деянието е с явно незначителна обществена опасност, което изключва престъпния му характер. С постановлението автомобилът бил върнат на М., а преписката – изпратена на ОПП-СДВР за преценка по ангажиране на административнонаказателната отговорност на М..

Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗАНН урежда възможност за образуване на

административнонаказателно производство и без да е съставен АУАН в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. Настоящият случай е именно такъв, поради което изложените от районния съд мотиви за урелевантност на доводите на жалбоподателя за процесуални нарушения при съставяне на АУАН, вкл. в сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН, напълно се споделят от касационната инстанция и не следва да бъдат възпроизвеждани на основание чл.221 ал.2, изр.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Особеност на административнонаказателното производство в този случай е, че правилата по чл.37 и чл.40-46 ЗАНН не намират приложение (стр.77 от «Процесът по ЗАНН», издателство «С.», 2009 г.). В случай, че наказващият орган е сезиран с прокурорско постановление, той следва да изгради свободното си убеждение по фактите само въз основа на доказателствата, събрани от него или от органите на досъдебното производство, а не и на констатациите, съдържащи се в постановлението (стр.81 от «Процесът по ЗАНН», издателство «С.», 2009 г.). Проверявайки законосъобразността на наложеното административно наказание, въззивната съдебна инстанция безспорно ползва материалите, събрани в хода на наказателното производство. Ето защо са напълно неоснователни възраженията на касатора срещу подхода на решаващия съд по анализ и кредитиране на доказателствата, събрани в хода на ДП № 230МК-521/2020 г. по описа на Об РУ – СДВР и пр.пр.№ 11534/2020 г., образувани са престъпление по чл.345, ал.2 от Наказателния кодекс - наказанието по ал. 1 се налага и на онзи, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Компетентността на административнонаказващия орган произтича от т.2.10 на Заповед рег. № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи, с която началниците на групи «Административнонаказателна дейност» в ОПП–СДВР са оправомощени да издават наказателни постановления по ЗДвП и Заповед №8121К-13180/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и акт за встъпване в длъжност, с който Г. В. Б. е преназначена в длъжност «началник група «Административнонаказателна дейност» в ОПП–СДВР.

Спазен е 6-месечният срок по чл.34, ал.3 ЗАНН за издаване на НП, считано от прекратяване на наказателното производство с постановление от 03.08.2020 г.

Правилно и обосновано районният съд е възприел като взаимно безпротиворечива и кореспондираща помежду си доказателствената съвкупност по делото, базирана на ДП № 230МК-521/2020 г. по описа на Об РУ – СДВР и пр.пр.№ 11534/2020 г.

Според докладна записка от 11.03.2020 г. на Л. В. Н. – ст.полицай в 04 с-р ОПП-СДВР на същата дата, от 06:00 до 18:00 часа осъществявал АП 536 съвместно със ст.полицай В.Д.. На кръстовището на [улица]и [улица]забелязали да се движи л.а. без регистрационни номера по [улица], от [улица]към [улица]. Автомобилът бел спрял и бил установен водачът му М. А. М., ЕГН [ЕГН] – криминално проявен.

Разпитан като свидетел по ДП Л. В. Н. категорично установява, че лекият автомобил се е движел, спрял е на знак «Стоп» и когато водачът видял полицейската кола, дал заден ход и отбил встрани на уличното платно. Напълно идентични обстоятелства се установяват и от разпита на другия полицейски служител – В. Д. Д.. Правилно и обосновано същите са кредитирани от районния съд като безпристрастни, логични и безпротиворечиви.

В хода на досъдебното производство М. предоставил сведение от 12.03.2020 г., според

което закупил автомобила в [населено място] и го оставил в двора на свой приятел с прякор «Амето» на 11.03.2020 г., в 13:30 часа. Когато изкарал автомобила от двора на приятеля си, акумулаторната му батерия била слаба и той го бутнал по нанадолнището, за да запали. Тъкмо се качил в колата и тя щяла да запали, когато видял униформени полицаи, които го спрели. Бил решил да регистрира автомобила в понеделник, на 16.03.2020 г. и искал да отиде до КАТ за транзитни номера, за да може да го придвижи за регистрацията му. Не знаел, че не може да стори това без номера, дори на малко разстояние.

Едва при разпита си на 01.07.2020 г. М. посочил, че на 11.03.2020 г. решил да закара колата с репатрак на автомивка в[жк], за което я бутал до черния път на [улица], успял да я запали и очаквал пътната помощу когато при него дошла полицейска кола с униформени полицаи за проверка.

Разпитан като свидетел в ДП на 27.07.2020 г. И. С. С. установява, че в края на м.февруари 2020 г. М. закупил автомобил «Ф. Г.» от [населено място] и го помолил да го остави в неговия двор, тъй като при М. нямало място. Когато М. докарал колата в двора му, тя нямала регистрационни номера. На следващия ден М. си прибрал автомобила, след което С. не бил виждал колата.

Едва в свидетелските си показания пред СРС И. С. С. посочва, че когато оставил автомобила при него, заедно опитали няколко пъти да го избутат по уличката – от [улица]към [улица], в[жк]. Търсили улица с наклон, защото М. искал да я закара до автомивка. В присъствието на С. автомобилът не запалил и той тръгнал на работа. После М. му се обадил, че на [улица]са го спрели полицаи и ще търси адвокат.

Обосновано районният съд е акцентирал на противоречието между показанията на С. с тези на М. от 12.03.2020 г., според които М. сам изкарал автомобила от двора на приятеля си, бутнал го по нанадолнището, качил се в него и колата «тъкмо щяла да запали». В същото обяснение от 12.03.2020 г. М. не посочва версията за «репатрак» и «автомивка», а единствено, че имал намерение да регистрира колата в КАТ на 16.03.2020 г. и му трябвали транзитни номера, за да я придвижи до КАТ.

Тези противоречия в показанията на С. и М. правилно са навели първостепенният съд на извод, че версията с «репатрак-а» и «автомивка-та» е само защитна теза на уличеното лице с цел отклонение от административнонаказателно преследване. Обсъдени съвкупно с безпротиворечивите показания на полицейските служители, доказателствената съвкупност по делото обосновано е навела районния съд на извод, че на 11.03.2020 г., около 14:10 часа, М. е управлявал процесния лек автомобил без регистрационни табели. Изложеното правилно е квалифицирано като нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП, според който по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Установеното деяние е санкционирано в разпоредбата на чл.175, ал.3 ЗДвП, според която водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. Процесните наказания обосновано са възприети от районния съд като съответни на обществената опасност на деянието и на целта по чл.12 ЗАНН, като наложени в минимален размер относно лишаването от право и в близък до минималния размер относно глобата. Не се споделят доводите на касатора относно прекомерната тежест на наказанията, които са определено в

законоустановения минимум, установен от законодателят съобразно съобразно значимостта на засегнатите обществени отношения. Тезата на наказаното лице за служебната му заетост като „таксиметров шофьор“, освен непотвърдена с писмени доказателства, каквито се съставят в тези случаи правилно е приета от районният съд за ирелевантна към определените в минимален и близък до минималния размер наказания.

Касационната инстанция напълно споделя изцяло доводите на СРС за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, предвид вида на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, и характера на защитените обществени отношения, свързани с правата и задълженията на участниците в движението и опазване на живота и здравето на другите участници в движението. По силата на препращащата разпоредба на чл.11 от ЗАНН, преценката за маловажност се извършва въз основа на критериите, дефинирани в чл.93, т.9 от НК, т. е. маловажно е онова административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по – ниска степен на обществена опасност в сравнение с *обикновените случаи* на нарушение от съответния вид. В този смисъл, правилно и обосновано въззивният съд е приел, че са касае за „типично нарушение“, т.е. което не разкрива отлика от другите, обикновени, случаи на нарушения от този вид. Липсата на вредни последици е взета предвид при определяне на минимален размер на наказанията, но сама по себе си не е основание за приложение чл.28 ЗАНН. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му.

Касационната инстанция приема, че районният съд е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото (чл.13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото (чл.14 НПК). Събраните доказателства са пълни, безпротиворечиви и категорично и несъмнено установяват, че касаторът е нарушил задължението си по чл.140, ал.1 ЗДвП.

Районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна съставите на вмененото му нарушение, като наложените наказания са в законовоустановения размер.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН ответника по касация има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С.-град, XVIII-и Касационен състав,**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20159215 от 19.07.2021 г. на Софийски

районен съд, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 13146/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.